

ŠESTNÁCT

Ležím u Mariny na gauči, telefon mám v nabíječce a drát natažený, jak nejdál to jde. Zírám na displej a na tři zprávy, které jsem poslala Christianovi – bez odpovědi.

Bist du OK?

Bist du OK?

?????????

Tu první jsem vyťukala v metru cestou zpátky do Marinina bytu, druhou o hodinu později a třetí ještě za další hodinu a celou tu dobu jsem přemítala, jakým způsobem mu to asi Paulus dává sežrat. Já Christiana potřebuju. Je to moje cesta dovnitř. A podělala jsem to nám oběma. Bez něho už nemám přístup k chlapům, co mi unesli tátu.

A zatímco se ta věc ve mně užírá obavami a zatíná zuby nad strategickou chybou, moje lidské srdce toho kluka trochu lituje. Je to násilník a nevychovaný nadřzený ožrala, ale nakonec byl statečný. Postavil se za mě. A to něco znamená, ne?

Až za dlouho dokážu usnout a spím neklidně, každou chvíli se budím v domnění, že cítím vibrace telefonu hnízdicího na mojím hruď. Vstanu hned po východu slunce, přecházím po obývací a posílám Christianovi další smutné, beznadějně *Bist du ok?*

Vyčistím si zuby a vysprchuju se, telefon je pořád se mnou na okraji umyvadla. Ale odpověď nepřichází. Když si vyčistím zuby a obléknu se,

slyším Ljubu a Marinu, jak se pohybují po kuchyni. Jakmile však otevřu dveře, uvidím za nimi stát ještě třetí osobu. Chlap se zrzavým knírem a kulatým břichem tvaru fazole. Ljuba ukáže na mě a on si popotahuje límeček džínové bundy a poklepává špičkou kovbojské boty o podlahu.

Chvíli na sebe tiše hledíme a měříme se. Pak se otočí k Marině a prudce jí vlepí facku. Ozve se vysoký, ale nepříliš dramatický výkřik člověka, který je na tohle zvyklý. Sleduju, jak ustupuje a hrbí se u kuchyňských dveří, její všudypřítomné sebevědomí je najednou fuč.

Pak ten chlap postoupí směrem ke mně a já couvnu do obývacího, takže mezi námi pořád zůstává několik metrů. Je lepší mít kolem sebe prostor, pokud správně hádám, co přijde teď.

„Já jsem Leo,“ prohlásí ten chlap rusky. „A ty si říkáš Sofia, je to tak?“

„Je to tak.“

Leo přikývne a přistoupí blíž. Tentokrát neustoupím. „Poplatek za ochranu se tady platí tři stovky týdně. Což je rozhodně fér, že jo, Marino?“

Vzhledně a tvář má červenou od té facky. „Ano, Leo.“

„Co jsi říkala?“

„Ano, Leo,“ zopakuje Marina. „Rozhodně fér.“

Přimhouří oči a podívá se zpátky na mě: „Ale pro tebe, když platíš pozdě, přibude nějaké to penále, takže to dáme za tisícovku. Co říkáš?“

Napnu svaly, jsem nakročena a v pohotovosti. Pokud je ve mně nějaký strach, mizí kdesi vzadu v mysli, překrytý touhou potrestat tohoto chlapa a vědomím, že jsem toho schopná.

Nakloním hlavu ke straně. „Teď si sbalím věci, Leo. A pak odkráčím těmahle dveřma.“ Můj hlas je plný sebedůvěry, až domýšlivosti – nikdy jsem u sebe takový tón neslyšela. Líbí se mi. „A pokud jde o moje prachy, jsou moje. Patří mně. A to znamená, že ti je nedám.“ Ukročím ke straně, zvednu svůj batoh a posbírám si do něj telefon, nabíječku a pár svých drobností, co leží kolem. Leo na mě hledí se zvědavostí. Představuju pro něho něco nového.

Když odcházím ke dveřím, držím se tváří k Leovi a otáčím se tak, jako se otáčí on. Pak se do toho dá – neohrabaně se mi natáhne po levé paži.

Svalová paměť, kterou do mě Yael vtloukla, se automaticky spustí. Zachytím Leovu ruku a zkroutím ji směrem od sebe. Jeho paže mi teď

slouží jako páka, kterou vedu jeho tělo tam, kde ho chci mít – slabina-
mi dopředu a ke straně. Vrazím mu koleno do slabin silou baseballové
pálky. Složí se vejpůl, což využiju k tomu, že mu popadnu hlavu ze
stran, zmáčknou ji dolů a zaryju mu nehty do vlasů.

Ještě dva údery kolenem, tentokrát do tváře, a slyším něco prask-
nout. Pustím ho, couvne o pár kroků a padne na kolena. Pak ke mně
zvedne pohled. Tentokrát se v něm zračí pokoření. Tohle se stane, Leo,
když si zkusíš vzít to, co ti nepatří.

Marina měla pravdu v tom, že Leo je medvídek. Složit ho mi trvalo
asi tak čtyři vteřiny, ale ještě není konec. A tak se otočím na pravé noze
a nechám levou proletět vzduchem. Udeřím ho do spánku, až mu hlava
odletí stranou. Pootočí se a tvrdě se zhroutí na podlahu.

Leo je v bezvědomí, nebo téměř v bezvědomí, takže neprotestuje,
když mu z kapsy bundy vylovím malou pistoli a ruličku peněz. Ta je slo-
žená z menších ruliček spojených kancelářskými sponkami – bezpochy-
by je tam jedna od každé z holek, které dneska ráno obešel. Leo na mě
otupěle hledí. Možná se snaží pochopit, co se mu to stalo, možná ani ne.
Nos má oteklý na dvojnásobek obvyklé velikosti a zbarvený do fialova.

Vlna nadšení mě zaplaví jako horká lázeň a cítím, jak se mi rty
zvedají do rouhavého úsměvu. Za zády slyším Ljubu vřiskat a Marinu
volat Lea jménem.

Sklopím oči k pistoli ve své ruce. Je drobná, ale dost těžká na svoji
velikost. Na boku má posuvný mechanismus, který se dá natáhnout
palcem. Když to udělám, ukáže se oranžová tečka – že by pojistka?

Leo se na podlaze začíná vrtět a prsty šmátrá v kapsách po pisto-
li. Namířím na něj a natáhnou ji palcem, aby uslyšel hlasitě cvaknutí.
Takhle to dělají ve filmech, aby upoutali pozornost nepřítele – a funguje
to. Leo natáhne ruce před sebe na znamení, že se vzdává, prsty rozta-
žené a roztřesené. Hlas uvnitř mi napovídá, ať to tak nechám a ode-
jdu. Ale Yael mě učila, že dobrá bojovnice vždycky dokončí, co začala.

Ljuba i Marina proběhnou kolem mě. Čekám, že budou pokračovat
v tom, co jsem začala, a pořádně ho zmlátí, budou s ním zacházet tak
jako on s nimi. Ale Ljubě stékají slzy po tváři, uchopí jeho hlavu do
svých dlaní a kolébá ho, navlhčí si prsty slinami, aby mu mohla otřít
krev z tváře.

Marina se ke mně obrátí, ve tváři rudá vzteky: „Ty blbá krávo, ří-
kala jsem ti, že tu nestrpím žádný džihadistický voloviny!“ Přijde až
ke mně, nebojí se mě, nebojí se zbraně. Vyškubne mi ruličku banko-
vek z ruky. „Makala jsem čtyři roky na tom, aby to bylo takhle dobrý.“

„On mě nebude vlastnit, Marino,“ odpovím. „A teď nevlastní ani
tebe. Tohle je tvoje šance. Žádný další Leo.“

„Vždycky je nějaký další Leo, dalších deset se jich tu zjeví hned
zítra! Když půjdu někam jinam – Paříž, Chicago, do prdele kamko-
liv – hned tam bude nějaký Leo!“ Zvedne ruce, zaboří si prsty do vlasů
a vzdychne. „Copak jsi tak blbá a nevíš, jak je to na světě zařízený?
Budeš snad teď chodit všude s náma a zmlátíš i všechny ostatní?“

Hledím na ni, pusu otevřenou v šoku. „Promiň, myslela jsem, že
vám pomáhám...“

„Ty teď odejdeš. To bude nejlepší. Ale co se stane Marině, až odejdeš,
Sofie? Zeptej se sama sebe, co se stane.“ Marina mě prudce odstrčí, až
zavrávorám. „Chceš bejt hrdinka, Sofie? Tak nech bejt svět, kterému
nerozumíš. Zachraň si prdel. A nech mě, abych se postarala o tu svoji.“

Skloní se pro můj batoh a hodí ho po mně. Chytnu ho, ale zůstanu
stát tam, kde jsem.

Marina ukáže na dveře. „A teď jdi a bojuj si svoji válku v domě
někoho jinýho.“

Triff mich, píše se v textovce od Christiana. Sejdi se se mnou. Za tím
následuje adresa turecké restaurace v téhle čtvrti, která se jmenuje Pan-
kow. Souhlasím a píšu mu čas za tři hodiny od teď.

Slunce se odráží od všech okolních povrchů a bodá mě do očí. Je
to první teplý den, který moje tělo zažívá po dlouhé zimě. Ve vlaku do
centra Berlína se opřu na sedadle a vnímám jen teplo slunečních pa-
prsků, jež se mi přes špinavé okno opírají do tváře a suší mi slzy. Mám
v plánu koupit si nové kalhoty, které nemají na koleni Leovu krev. Pak
najít levný hotel, kam můžu vzít Christiana. Nic honosného. Nic, kde
by moc podrobně kontrolovali pas ruským holkám.

Je mi to líto, Marino. Tak hrozně líto. Pohled na Lea, jak tam leží
oteklý a krvavý, ve mně vzbudil škodolibou pýchu. Bylo správné, co
jsem udělala. Byla jsem si tím jistá. A já jsem ta, kdo to udělal. Silná,